

— Отъ черква ли излазяшь, Колчо?

— Отъ черква...

— Видѣ ли тамъ Огнянова? питаше докторътъ нетърпливо.

— Очилата ми отъ Америка не сж дошле още, та го невидѣхъ. Но знамъ че е тамъ, въ трона, до Франгова.

Докторътъ му каза сериозно:

— Колчо, остави вшутявкитѣ. Огнянова гони полицията и заптиета го дѣбнхъ на черковнитѣ врата. Той пезнае нищо. Той е съвсѣмъ изгубенъ, ако му се не обади.

— Азъ отивамъ!

— Молж ти се, бай Колчо! обади се Рада, която надѣждата посъживи.

— Азъ самъ бихъ отишълъ, но и мене дири полицията. Въ тебе нѣма да се възржъ, иди, каза докторътъ.

— Азъ за Огнянова моя животъ нещастни давамъ, ако го поискатъ... Какво да кажж? питаше слѣния съ живо участие.

— Кажи му само тия думи: „Всичко е открито: заптиета павжтъ на вратитѣ на черквитѣ, спасявай се както можешъ!“ послѣ прабави мрачно:

— Ако не сж му вече пратили нѣкого... да го истеглжтъ съ измама изъ черквата.

Колчо разбра важността на всѣки мигъ сега, и излѣзе бързо.

XXV.

Мисията става мжчна.

Колчо заслази ђнипомъ, като чукаше съ тоягата си стлпалата на стълбата. Но кога се намѣри на двора, той заскори съ голѣма увѣренность и влѣзе въ нартиката. Тамъ се спрѣ и затѣрашува кърпата си изъ сичкитѣ джебове, каквото да се замае и чуе думитѣ на Шерифъ-ага, който правеше распореждане.